

MOUNTAIN OF LIFE

EXT. AUTO - DAG

Een autoweg loopt tussen de mooie natuur met hoge bergen en meren. De kleuren zijn jeugdig en fel alsof het beeld net leeft. Een auto komt in het beeld en we horen jongens meezingen met een klassieker. En de camera volgt de auto als een drone uit de lucht. Ook zijn er flitsen van het zijportret van de auto met de bergen op de achtergrond, maar de toppen van de bergen zijn altijd in de wolken.

CUT TO:

INT. AUTO - DAG

We zien dat de auto vol zit met jongens die rustig bier aan het drinken zijn en aan het genieten zijn van hun tijd. Ze zijn allemaal luchtig aangekleed met T-shirts, opgerolde mouwen,... Ze maken onderling oogcontact terwijl ze levendig meezingen, maar één iemand doet wat minder mee. Naast hem in het midden zit KEVIN en naast Kevin zit NICK. Ook wordt er even een vuile ruit getoond met een vlieg die ertegen plakt. Plots zet THOMAS, de bestuurder, de muziek wat stiller en de camera toont zijn hand in close-up. De camera volgt vervolgens zijn arm vol tattoos naar zijn gezicht. Thomas draagt een zonnebril, rijdt met één hand aan het stuur terwijl hij met de andere hevig gebaart. Ook is hij niet bang om zijn blik van de baan te laten wanen, hij kijkt naar de bergen links en rechts en hij durft ook zonder problemen naar de achterbank te kijken.

THOMAS
(gefascineerd)

Jongens, jongens. Luister even... Zien jullie al deze mooie bergen, het lijkt wel alsof de natuur ons probeert te lokken. De hele achterbank lacht.

THOMAS

Het is de natuur die ons roept!

De achterbank lacht nog meer en dan wordt het even stil en horen we even de muziek tot Thomas weer spreekt.

THOMAS

Zoveel keuze... Het zou ons wel gek kunnen maken.

De camera toont Thomas vanuit een zijportret en hij doet zijn zonnebril af en wrijft even in zijn ogen. Weer komt er even een vuile ruit in het beeld die wordt proper gemaakt door

ruitenwisservloeistof. Hij schraapt zijn keel en vervolgt met een iets serieuzere stem, maar nog steeds gefascineerd door de wereld rondom zich.

THOMAS

Het zijn goede keuzes die ons onderscheiden van de andere mensen, maar het zijn pas door geweldige keuzes dat we ons kunnen proberen gelijkstellen met de natuur...

Hij wacht even met zijn vervolg terwijl hij alle gezicht van zijn medereizigers bekijkt. Hij blijft hangen bij de oude man naast hem vooraan, STAN en Thomas neemt zijn schouder vast. De camera volgt zijn arm naar het gezicht van Stan. Stan draagt zijn gordel niet.

THOMAS

Stan! Jij bent het! Jij bent degene die ons de weg zal moeten tonen, want jij lijkt me de enige ware en eerlijke die het heilige pad kan bespeuren! Duid hem aan voor ons!

Op de achterbank wordt er hard gelachen, terwijl Stan even wacht met antwoorden. Hij neemt rustig een grote slok van zijn bier en kijkt dan even naar buiten. Het gelach sterft uit en de muziek is weer te horen terwijl de stilte heerst en de spanning groeit. Stan kijkt dramatisch terug naar de bestuurder terwijl hij antwoordt.

STAN

Weet je eigenlijk dat je echt een klootzak kan zijn...

Thomas lacht en de rest volgt. Stan stopt als eerste met lachen en hij sluit zijn ogen terwijl de camera hem toont in zijportret. Hij zwaait met zijn arm en het gelach stopt. De camera laat ook even de enthousiaste gezichten van de rest zien, buiten één iemand die wat raar opkijkt. Stan stopt met zwaaien en zijn vinger wijst naar één berg.

STAN

Voilà, dat is hem!

Iedereen kijkt naar de berg en dan terug naar Stan en Thomas. Stan die duidelijk niet tevreden is met de reactie van de rest reageert boos.

STAN

Waar is het blindelings vertrouwen nu gebleven? Ik ben misschien geen God, maar waarom zou mijn wijzende vinger niet het hand van hem kunnen zijn?!

Iedereen lacht onmiddellijk en de camera toont de lachende gezichten overdreven in close-up. Thomas die als eerste zichzelf kan bedwingen, antwoordt hem en de camera toont zijn gezicht in close-up, maar terwijl hij praat gaat de camera naar achteren en wordt het een gewoon zijportret.

THOMAS

Oké, oké! Er is gekozen! We zullen moeten zien waar het pad ons leidt...

Thomas doet zijn zonnebril weer aan en zijn twee handen komen weer aan het stuur.

KEVIN (O.C.)

Kan je dan nu je gordel eindelijk aan doen?

Iedereen lacht en Stan draait de volumeknop weer wat omhoog en spontaan start de hele auto weer met meezingen. De camera gaat door de voorruit naar buiten en toont zo de auto vanuit bovenaanzicht. De auto gaat plots van de weg in het gras en een papier wappert weg van de auto uit het beeld, maar de focus blijft op de auto in het midden van het beeld. De camera blijft dan weer even hangen en kantelt, terwijl de auto uit het midden van het beeld rijdt en de berg meer en meer in beeld komt, maar alleen de grasvelden en een beetje bomen zijn ervan zichtbaar. De auto rijdt door twee bomen en de camera vliegt in de takken en bladeren van de bomen.

SMOOTH CUT TO:

EXT. VOET VAN DE BERG - MIDDAG

De camera komt uit de boom en door de wind gaan een paar bladeren mee naar beneden richting de auto. Ondertussen maken de vijf vrienden zich klaar om te vertrekken. Iemand is nog steeds een liedje aan het neuriën en de deuren worden dichtgeslagen. De camera toont ook wat close-ups van de mensen waarbij één iemand wat ongerust rondkijkt en Stan kijkt alsof die alles herkent. Ze komen samen voor de auto en staan in een soort cirkel. NICK, één van de mensen die nieuwsgierig rondkeek, wordt door de camera getoond tussen twee hoofden door. Hij spreekt terwijl Thomas de auto op slot doet.

NICK

Wauw, Stan... Zullen we dan maar vertrekken.

De camera gaat door de twee hoofden, draait zich om en toont zo het gezicht van Stan die net klaar is met eten. Stan glimlacht een beetje, draait zich om en begint te wandelen. De

groep volgt zijn voetstappen en op het einde wandelt Nick waarvan de camera de voetafdrukken toont.

SMOOTH CUT TO:

EXT. GRASVELD - NAMIDDAG

De zon is al een beetje gezakt en het groen van het gras springt in de camera en kleurt de hele scene. De camera kantelt uit de voetafdruk en toont Stan vanuit een kikkersperspectief. Hij is uit zijn drinkbus aan het drinken met de zon achter zijn rug, zodat hij als een soort heilige wordt afgebeeld. Nick staat naast hem met zijn rugzak op de grond en met zweet glijdend over zijn hoofd. De camera keert naar hem en stijgt terug naar borsthoogte. De zon schijnt levendig in de lens en het groen weerspiegelt op zijn gezicht.

NICK

Zo'n tempo zou je ook niet meer verwachten van je, Stan... Een rustige wandeling kan ik ook al schrappen.

Nick zegt dit terwijl hij duidelijk naar Stan kijkt en hem toch een beetje respect toont, maar Stan vat dit verkeerd op. De camera komt weer in close-up op Stan te staan.

STAN

Och jongens toch! Met een tempo dat voor iedereen past, eindig je alleen maar vanonder aan de berg! Zonder haast en precisie geraakt je nergens! Wel... Rusten is de vijand van het leven en ik roep jullie op om jullie tegenstanders te verwerpen. Ik hoop van harte dat jullie je kunnen verzetten tegen het knagende gevoel van luiheid, want anders kan je nu best al omkeren...

Stan doet zijn ogen dicht en keert zijn rug naar de camera en zijn gezicht naar de zon. De camera draait en toont dat niemand op het voorstel van Stan ingaat. De camera komt weer op het gezicht van Stan en geen emotie is ervan af te lezen, zelfs geen greintje trotsheid. Hij opent zijn ogen en wandelt zonder meer door terwijl de rest zich snel klaarmaakt om te volgen. Stilte heerst over de groep wanneer ze verder wandelen. De camera toont de gezichten wanneer iedereen de camera voorbij wandelt om Stan te volgen.

CUT TO:

EXT. DRUIVENVELD - VALAVOND

De camera hangt boven een druivenveld en laat de paarse en de groene kleuren vechten met elkaar. De camera draait om zo perfect boven de groep mee te bewegen in de rechte lijn van

het veld. Stan wandelt nog steeds voorop en hij stopt plots om een druif te eten. Niet kieskeurig pakt hij een groene en een blauwe en steekt ze allebei in z'n mond. Nick wandelt nog steeds achter Stan en achter hem loopt KEVIN, een jongen die altijd gevolgd wordt door een man die niets zegt. Nick volgt het voorbeeld van Stan en proeft ook een keer.

NICK

Wauw, een vrucht van de Goden gegeven aan ons om te genieten van het leven. Gemaakt door de liefde van de zon en de sterkte van de aarde! Met elke traan die uit de hemel valt, is er een genot dat groeit. Is het dan uit pijn dat schoonheid ontstaat? Hij neemt nog een druif en zijn gezicht smelt.

NICK

Kan er uit lijden iets moois ontstaan? Is lijden juist de enige manier om te creëren en te verbeteren?

Hij neemt een handvol druiven en zijn gulzigheid is af te lezen van zijn gezicht. Hij heeft ondertussen ook al zijn rugzak op de grond gesmeten. Kleuren hangen aan het gezicht van Nick en de rest van de groep die hem nadoet, buiten Kevin.

KEVIN

Jongens... Is het niet fout om te genieten van andermans creatie? Het is vraatzucht dat jullie drijft... Vecht ertegen! Het is een demon dat de mens tracht te overwinnen, sla het van jullie!

Iedereen blijft gulzig eten wat hun ogen verlangen. Stan kijkt alsof hij de gulzigheid herkent en houdt ze niet tegen. De mannen blijven van de druiven eten en geen voorkeur is op te merken.

KEVIN

Jullie doen iets fout... Jullie begaan een zonde... Een zonde voor m'n ogen, maar geen macht heb ik om er iets tegen te doen...
Laat de druiven vallen. Laat ze los!

Kevin loopt naar de jongens en slaat de druiven uit hun handen, maar hij is onsuccesvol. Plots horen ze een schot van een geweer. En de camera toont even de rook van een gevuurde kogel en de schietende volledig in het zwart gekleed die mikt. Stan kijkt snel eens naar iedereen en begint dan te lopen. De camera blijft hangen terwijl iedereen er voorbij loopt, allemaal recht op een rij en uiteindelijk zien we één achterhoofd. Camera stijgt en laat de rij weer zien, perfect in lijn met het druivenveld beweegt de camera mee.

Verschillende close-ups worden er getoond van de bange gezichten. Kevin houdt zijn hand tegen zijn oor en bloed loopt over zijn vingers. Onverstaanbaar zijn de woorden die gemurmeld worden en hun rustige adem verandert in gehijg. Een tweede schot verlaat de kamer van het geweer en de hele groep schrikt terwijl ze voort blijven lopen. De camera loopt even mee in de rij naast degene waar de groep in loopt, zodat er takken voor de lens komen.

THOMAS

Was dat nu een tweede schot?!

STAN

Er is geen tijd om na te denken! Loop- godverdomme! Kijk niet om! Laat ons- Laat ons verderop een kamp opstellen!

Iedereen blijft Stan volgen en een geweer wordt niet meer gezien... We zien ze in de verte het veld uitlopen.

CUT TO:

EXT. LOOFBOMENBOS - VALAVOND

Stan hangt voorovergebogen om even op adem te komen, zijn baard hangt recht naar de grond en zweet loopt langs zijn neus naar beneden. Hij spuugt op de grond en begint dan na even te lachen. Zijn gelach wordt steeds heviger en hij zet zich op de grond. De rest die net nog angstig aan het omkijken waren, beginnen ook met lachen en ze geven elkaar even knuffels nadat ze hun rugzakken hebben laten vallen. Één iemand doet weer wat minder mee en kijkt nog in de war rond. De zon is bijna onder en schijnt mooi tussen twee bomen door op de groep die zich tegen de bomen neerzet, terwijl nog één iemand rechtstaat. Ze nemen terug hun biertjes en roepen tezamen SCHOL! De camera kijkt naar de zon en we springen in tijd.

SMOOTH CUT TO:

EXT. KAMPVUUR - NACHT

De camera vliegt uit het kampvuur omhoog en toont een mooie cirkel waar de vijf mannen in zitten. Er wordt gelachen en bier wordt doorgegeven. Ook komt de mooie sterrenhemel eens in beeld met elke ster zichtbaar en met één vallende ster die veel verontwaardiging opwekt. Vlees wordt ook uitgedeeld en gulzig genieten de mannen als wilden van het eten en van de natuur. Ook komen vuurvliegjes even in het beeld. En terwijl een nog onbekende stem spreekt die wat ouder klinkt, maar toch nog met een jonge, onwetende ondertoon, toont de camera de

gezichten van iedereen en veel focus ligt op het vuur dat wild lijkt te leven.

NOG ONBEKENDE MAN (V.O.)

Oh, we begonnen met zoveel rust en plezier. De glimlachen straalden van onze gezichten en de tranen van geluk gleden nog over onze jonge wangen. Het was vrijheid en genot dat ons deed dromen. Tevens was het machtslust en arrogantie dat in onze harten verborgen lagen, nog onzichtbaar voor de onwetende mensen. Het waren gesprekken die ons dreven naar onderwerpen waar we het nog nooit over hadden gehad. Levenservaringen werden gedeeld onder vrienden en levenswijsheden ontstonden hier, onder de jonge, levendige hemel bij een kampvuur dat niet meer dan een weerspiegeling bleek te zijn van het eeuwige vuur in onze jeugdige harten. Het waren de sterren die licht over onze onervaren gedachten schenen. Een pad lag niet voor ons klaar, want geen weg bestond er en geen route zal er ooit bestaan naar de top. Het gaf ons een soort sensatie om te weten dat er een nieuwe dag volgde morgen om ons te doen heropleven. Het was door het sluiten van onze ogen dat we zouden mogen opstaan met licht op ons gelaat. Het was door ons dromen dat we de hemel ons waardig maakten. Het was door onze verse verlangens dat we durfden kijken naar een onzichtbare top. Een onrijpe hoop zorgde ervoor dat we konden denken aan een levendig pad, vol met obstakels die we overwinnen zullen. Het waren obstakels waarnaar we verlangden en het waren obstakels die ons toekeken terwijl we het licht deelden met elkaar. Oh, ze keken minachtend naar ons en wachtten rustig hun tijd af! Maar zoals Stan al gezegd heeft, is rust de vijand van vooruitgang! En we zijn gemaakt als mensen om onze vijanden te overwinnen...

De camera waant weg in het duister van een startend bos en het vuur wordt niet meer dan een lichtpuntje in de verte.

FADE OUT IN BLACK TO:

INT. TENT - OCHTEND

De camera komt uit een open tent gekropen en toont Stan die zich klaarmaakt. De camera komt dichterbij Stan zijn gezicht en toont dat het moe en verrimpeld is, alsof hij op één nacht tien jaar verouderd is.

NICK

Wow Stan, jij bent er ook weer vroeg bij. Als eerste uit de slaapzak, is als eerste op weg zeker?

STAN

Uhm, ja... Daarover, het is eigenlijk zo dat ik-

THOMAS

Voor jou ook een koffie?

STAN

Ja... Nee, het is eigenlijk zo dat ik-

NICK

Is er iets mis soms?

STAN

Kijk! Jongens... Ik was er feitelijk alleen maar om jullie een zetje in de rug te geven. Het was mijn doel nooit om zelf aan de top te geraken! Het was juist het genot om jullie dat duwtje te geven dat me heeft gedwongen om mee te komen. En nu... Oh, het leven is toch kort en we moeten doorgaan met vallen en opstaan... Het wandelen is om hard van te worden! Jongens, laat het zweet branden in de schoonste zon die alleen maar schijnt voor jullie! Laat de tranen groeven maken waar de rivieren op de wangen ontstaan, want die oneindige tekens zijn wat je uniek maken! Laat de blaren het bewijs zijn van doorzettingsvermogen en levendigheid, want het zijn juiste deze die een mens bepalen! Het was mijn taak om jullie het gevoel van overwinning te bezorgen, maar ik voel dat het mijn lot is om jullie het zelf te laten zoeken. Treur niet voor mij als een gevallen soldaat, maar vecht tussen de kogels en kanonnen door voor mijn droom die bij jullie voortleeft. Het was mij een genoegen om met jullie te mogen wandelen! Laat het gehoord worden door heel de vallei dat ik genoot van elke seconde. Maar... Doe nu voort! Verspil je kostbare tijd niet en zoek naar jullie pad dat begraven ligt in jullie diepste! Probeer jullie eeuwige roem te vinden en zoek naar de verborgen schatten op jullie onbepaalde pad! Moge het geluk aan jullie zijde staan!

De camera draait om even de gekwetste gezichten te tonen en wanneer de camera terugdraait om Stan te laten zien, is hij al verdwenen, als een geest opgegaan in de lucht. We zien vervolgens de mannen allemaal in stilte ontbijten en in stilte inpakken. Er hangt een bepaalde sfeer in de lucht die niemand uitnodigt om te praten. Een mist lijkt rond de groep te hangen terwijl ze hun rugzakken aandoen en ze even aanmoedigend naar elkaar kijken en knikken, alsof ze klaar zijn voor het vervolg van hun zelfgeschreven verhaal. We zien ze voortwandelen en de camera vliegt weer even weg op de wind en de mist wordt dikker en dikker.

SMOOTH CUT TO:

EXT. NAALDBOMENBOS - DAG

We zien de groep net nog een dicht beboomd bos binnenwandelen en de camera blijft even hangen kijkend naar niets. Vervolgens springt de camera naar een close-up van Thomas en het licht is duidelijk veel minder. Hij gaat met zijn tong even over zijn lippen en de camera gaat naar achteren en komt voor een close-up naar Nick die wat ongelukkig naar boven kijkt. De camera volgt zijn blik naar de takken die steeds meer en meer het licht wegnemen, terwijl de camera samen met de groep blijft voortbewegen. Wanneer de camera terug naar de groep kijkt, beginnen er vogels te kraaien waardoor de groep schrikt en automatisch een soort defensieve stand aan neemt. Beelden van de vogels zorgen mede voor de opbouw van spanning. Er volgen close-ups van iedereen en Kevin haalt zijn geweer tevoorschijn dat even in beeld komt. Zweet glijdt over de gezichten, terwijl het beeld zwarte randen krijgt. De camera blijft ook steeds dichterbij de gezichten tot het punt waar alleen de ogen nog zichtbaar zijn die bang in het rond kijken. Het geluid van krakende takken blijft ook het gehoor storen terwijl de groep steeds meer angst krijgt. Even wordt er ook een bovenaanzicht getoond van de groep die in een soort cirkel voortbewegen en waar de camera daalt naar het midden van de groep. Ondertussen heeft Kevin zijn geweer ook al geladen en heeft iedereen het gezien, maar geen ontspanning geeft het. Plots breekt er een tak achter hen en ze draaien zich allemaal tegelijk om. Een oerinstinct zorgt ervoor dat iedereen iets vast heeft genomen om zichzelf te verdedigen, maar wat er komt, hadden ze zich niet kunnen voorstellen. BAM! Een massieve beer, zo groot als twee man, loopt op volle snelheid op Kevin af alsof het weet dat hij het geweer heeft en het bijt recht in zijn rechterschouder. Kevin roept, probeert te schieten, maar valt op de grond met het volle gewicht van de beer op zich. Het geluid van krakende botten vult samen met het gegrom van de beer het hele bos. Vers, warm bloed loopt van de tanden van de beer, terwijl het met zijn vlijmscherpe, bloederige klauwen de buik van Kevin wel lijkt open te ritsen. Kevin probeert zijn geweer te nemen, maar dit is een nutteloze moeite. De rest van de groep heeft werkelijk nog geen tijd gehad om te reageren, totdat de stille gast plots het geweer vastneemt en het richt naar het eenzijdige gevecht. Een schot wordt gelost en we zien rook uit het geweer gaan. De vogels zien we wegvliegen en vervolgens wordt het melancholische, dramatische gezicht van de stille man getoond en dan pas zien we dat de beer neervalt. Stilte volgt, alleen zwaar geadem is te horen! Het bovenaanzicht van het gebeuren

wordt getoond terwijl de groep de beer van Kevin duwt en zijn wonden voor de eerste keer ziet. Kevin zijn ogen staan wijd open, maar na even naar zijn wonden te hebben gekeken en naar de groep, sluiten zijn ogen langzaam...

THOMAS

Fuck! Wat doen we?! Shit! Wat moeten we doen?!

Iedereen kijkt gestresseerd en hysterisch en niemand weet wat ze moeten doen. Ondertussen zijn de ogen van Kevin dichtgevallen en Nick is de eerste die zijn handen op de wonden legt, terwijl hij Thomas snel slaat.

NICK

Thomas! Doe rustig! Hou druk op zijn wonden...

Nick kijkt vervolgens naar de stille gast.

NICK

Geef me snel iets om te deppen en de wodka!!

De stille gast luistert onmiddellijk en opent zijn rugzak.

NICK

Komaan Kevin! Wakker blijven... Laat ons nu niet in de steek!

We horen geluiden van slagen op de wangen. Lang moet de stille gast niet zoeken of hij haalt de wodka uit de zak en geeft Nick een lange windel. Ondertussen heeft Thomas zijn handen ook al op de wonden gelegd en Kevin zijn ogen zijn halfopen.

NICK

Doe uw mond open!

Kevin luistert en Nick giet wat wodka in de mond en Kevin slikt meerdere keren. Tranen lopen over zijn wangen, maar geen woorden kunnen uit zijn mond komen. Hij hoest wel even.

NICK

Sorry makker... Fuck! Dit gaat prikken...

Nick scheurt de T-shirt open en giet wodka over de wonden en voor de eerste keer verlaat een natuurlijk schreeuw Kevin zijn mond. Zo luid als het kan, krijgt hij al zijn pijn eruit en plots wordt iets van stof in zijn mond gestoken. Zweet in combinatie met tranen en bloed glijdt over heel zijn lichaam. Zijn ogen vallen weer dicht van de pijn en weeral is Nick degene die het voortouw moet trekken.

NICK

Ogen open! Kevin! Doe uw ogen nog één keer dicht en ik sla u zelf bewusteloos!

De ogen gaan niet open en Nick doet tekens naar Thomas om te voelen naar adem.

THOMAS

Er is nog adem... Nick, wat doen we?! Shit!

Thomas kan zichzelf maar half bedwingen en blijft naar de bloedende wonden kijken. Geen moment kan hij naar de andere twee kijken voor een oplossing.

NICK

Fuck... Oké... Oké! Hebben we een naald?

Terwijl Nick dit vraagt, zegt zijn eigen gezicht het antwoord eigenlijk al... Toch kijkt iedereen snel in hun zak, maar geen naald wordt gevonden. Nick haalt uiteindelijk een zakmes boven en de andere twee kijken verbaasd op.

THOMAS

Wow! Nick... Wat ga je doen? Wat ben je van plan?!

Nick kijkt Thomas recht in de ogen...

NICK

Hebben we nog pijnstillers?

Geen spuit of pil wordt er getoond, maar we zien dat Thomas iets doet met Kevin waardoor zijn hele lichaam plots slap wordt. Vervolgens kijkt Nick terug naar de andere twee.

NICK

Neem de vuurstenen... Maak een vuur klaar... Snel!

Terwijl de rest dit zo snel mogelijk doet, dekt Nick de wonden proper, maar al snel is zijn doek vol met bloed en neemt hij zijn eigen T-shirt. Na een tijdje brandt er een vuur en houdt Nick het mes net boven het vuur. Ondertussen blijven de ogen van Kevin gesloten. Thomas kijkt snel eens naar de wonde op de schouder, giet daar ook even wodka over en begint ook met zijn T-shirt te deppen. In de tussentijd is het mes gloeiend heet geworden en stopt de stille gast weer een prop in de mond van Kevin, terwijl hij zijn hand vastneemt. De camera volgt de beweging van het mes naar de wonde en dan zien we het lichaam bibberen, terwijl de focus op het verwrongen gezicht van Nick blijft. Ook de camera trilt van de pijn die wel lijkt te stralen van het lichaam. Een beetje rook ontstaat er terwijl stuk voor stuk de wonden worden dichtgeschroeid. Het mes wordt

weer opgewarmd en de Thomas en Nick kijken even meelevend naar elkaar terwijl de stille gast blijft kijken of Kevin ademt. De camera toont Kevin die bibbert door het vuur en stijgt dan op naar boven tot in de bladeren. De ogen van Kevin blijven dicht...

FADE OUT TO:

EXT. NAALDBOMENBOS KAMP - NACHT

Een kamp is opgesteld op de plaats van aanval en een stuk vlees is van de beer gesneden en hangt aan het zwak vuur. De drie verslagen jongens staren in het diepste van het vuur, maar het lijkt alsof geen van hen effectief kijkt. Lege ogen zijn er te zien en geen woord wordt gedeeld. De stille gast staat op en gaat een tent binnen en de camera ziet even door een spleet het lichaam van Kevin liggen. Thomas en Nick hebben even oogcontact, maar weeral wordt er geen woord gezegd. Donkere kleuren heersen over het beeld en zelfs het vuur brengt geen warme kleuren met zich mee. Duisternis heerst over het bos. De stille gast komt weer uit de tent, maar weer wordt er niet gesproken. Allemaal drinken ze van hun beker met wodka en rustig wordt er gegeten van het berenvlees dat heel taai blijft. De camera draait rond het vuur en er is een timelapse. Baarden groeien en rimpels verschijnen. Ogen verzakken en spieren verdwijnen. Hun lichaamshouding slaat helemaal in elkaar en nog steeds zien we geen monden bewegen. Wallen hangen onder de ogen en de hoop berenvlees wordt steeds kleiner met elke toer. Het blijft nacht, geen enkele keer is er een verandering in licht te zien.

SMOOTH CUT TO:

EXT. NAALDBOMENBOS KAMP - OCHTEND

De camera stopt met draaien rond het vuur en staat op de tent gericht. Het is nog steeds donker, maar er is wel meer licht in vergelijking met daarnet. De stille gast komt uit de tent en ziet Thomas samen met Nick praten. De stille gast zegt niets en gaat gewoon zitten om te eten.

THOMAS

We gaan straks even gaan verkennen. Is het goed dat je bij Kevin blijft?

Geen woord verlaat de stille gast zijn mond, terwijl hij rustig ja-knikt. Thomas kijkt even naar Nick en vervolgens is het weer stil, terwijl ze alle drie eten in absolute stilte.

CUT TO:

EXT. NAALDBOMENBOS - MIDDAG

Thomas en Nick wandelen door het bos. Verhit lijken ze in een gesprek te zitten, maar de camera staat te ver om deze op te vangen. Tijdens het gesprek komt er meer licht in het beeld.

THOMAS

-moeten een beslissing maken! Als we voor altijd hier blijven, stellen we iedereen teleur...

NICK

Maar we kunnen Kevin toch niet achterlaten?? Onmenselijk is dat! Wild zou ik zelfs zeggen! Een man die zijn vriend in de steek laat, is geen haar beter dan de beer die aanvalt!

THOMAS

Je begrijpt me verkeerd... Waarom doen jullie dit toch altijd? Wat is onmenselijk aan mijn doel te willen halen? Wat is er primitief aan egoïsme? Hij is al lang verloren... Wat wil je eraan doen? Een soort God spelen alsof je een heilige bent?!

NICK

Ik doe wat ik moet doen! Maar vertel me! Zeg het me dan! Wat is er primitiever dan vriendschap en broederliefde?

THOMAS

Daar gaat het helemaal niet om! Zie je niet wat er aan het gebeuren is!

Ondertussen zijn ze gestopt met wandelen en keren ze zich echt tegen elkaar.

THOMAS

We gaan ten onder als we achterblijven! Kijk rond je! Open je ogen, uiteindelijk eens en vertel me wat je ziet!

De camera komt uit het gezicht van Nick die zijn ogen sluit, maar Thomas trekt ze open!

THOMAS

Geen vriend kan zijn ogen sluiten voor de waarheid! Kom het onder ogen! Blijf hier achter en verlies jezelf in de duisternis of praat met me! Sluit jezelf niet af voor je vriend! Het is openheid dat ons kan helpen! Er is geen vrijheid en waarheid te vinden in jezelf! Geen lot kan er bestaan als we steeds verwachten dat alles gebeurt voor een reden! Toon me de reden! Is het ons misgund om de zoete smaak van overwinning te proeven? Mocht het ons verboden zijn om de

reden te zoeken, waarom kijken we dan nog hopeloos rond, verwachtend hem teug te vinden? Wat is het nut van alles, als zin nergens te vinden valt?

Nick neemt het hoofd van Thomas vast. Tranen lopen over de wangen en rood zijn de gezichten.

NICK

Het voelt niet juist... Wat doen we dan ook met de andere?

THOMAS

Het is onmogelijk om altijd juist te zijn. Het is simpelweg een onbegonnen zaak om perfect te leven... Laat de wind ons wijsheid brengen en het water ons moed, want de keuzes die we moeten maken zullen alles behalve goed voelen.

De camera gaat weer weg van het gesprek en de woorden sterven uit voordat ze de lens bereiken. De camera gaat achter een stronk.

SMOOTH CUT TO:

EXT. NAALDBOMENBOS KAMP - OCHTEND

De camera komt vanachter een stronk en toont Thomas en Nick die zich klaarmaken om te vertrekken. Ze hebben hun baard geschoren en zien er weer jonger uit, maar nog steeds duidelijk ouder dan wanneer ze begonnen aan de tocht.

NOG ONBEKENDE STEM (V.O.)

Leef denkende dat je altijd het juiste doet en je eindigt zoals Kevin, verloren in een bos waar het duister de lucht uit je longen perst. Je kan als een schipbreukeling roepen in de zwarte leegte van het blauwe, maar net zoals de golven zullen de takken je negeren. Het lijkt de natuur die je negeert, maar in werkelijkheid is het je eigen toedoen die de strop rond de kop bindt. Het lijkt de schuld van de Aardse wereld te zijn, maar een nachtmerrie kan zich net als een droom wanen rond je blinde ogen. Ben jij dan niet in je volste macht om de wolken weg te slaan? Ben jij dan niet in je volledige element om de strop te ontknopen? Oh, onmachtig kunnen we ons voelen, maar soms is het slechts genoeg om één keer je hoofd boven water te halen... Het is motivatie in die ene second dat je leven kan redden...

De stille gast komt weer uit de tent van Kevin, maar nu vangt de camera geen beeld meer op van Kevin, alsof hij plots verdwenen is. Wanneer de camera naar de stille gast gericht is, is het beeld donker en bijna levenloos. Zijn gezicht heeft geen kleur meer en zijn ogen zoeken niet meer naar een pad

naar de top. Nog steeds verlaat geen woord zijn mond. Nick en Thomas kijken hem aan en plots heeft hij het door en stopt met bewegen. Hij kijkt naar de grond om oogcontact te vermijden.

THOMAS

Ik denk dat het- Ik denk dat het tijd is om eindelijk door te gaan...

De stille gast krijgt tranen in zijn ogen. Thomas en Nick staan recht en blijven naar hem kijken.

NICK

Het is tijd dat we door gaan... Het zijn vrienden die bij elkaar blijven in deze moeilijke tijden... Kom mee.

De stille gast laat zijn tranen op de grond vallen en de camera kijkt een beetje neerbuigend naar hem. Thomas en Nick kijken even naar elkaar, maar beiden ondernemen geen actie om hem te helpen.

THOMAS

We hebben de kans om voort te leven, is dat niet juist een symbool van dankbaarheid om het te doen? Kunnen we niet ons pad naar de top toewijden aan hem? Is het niet juist uit respect voor hem dat we voortgaan?

Een geluid verlaat voor de eerste keer de man zijn mond. Het is een jammerkreet die gepaard gaat met een vloed aan tranen. Zijn hoofd kantelt zich eindelijk naar beneden en hij zakt door zijn benen op zijn knieën. De camera blijft op dezelfde hoogte hangen. Zijn lichaam trilt oncontroleerbaar en zijn gesnik weerklinkt door heel het bos en maakt de vogels stil. De camera daalt eindelijk naar zijn gezicht en in close-up zien we een soort zwarte gloed dat uit de tent komt en hem vasthoudt. Hij stopt met wenen en spreekt voor de eerste keer.

DE STILLE GAST

Ga maar...

THOMAS

Zo bedoelde-

DE STILLE GAST

Vertrek dan! Geen gezicht hoeft ik te zien en geen gezucht moet ik horen! Stilte zal me helpen en zal ook Kevin helpen... Ik heb geen behoefte aan jullie starende ogen! Verlaat ons dan maar...

NICK

Laat ons je helpen...

De stille gast staat rustig recht nadat hij heeft gesproken en hij gaat de tent binnen zonder nog een keer om te kijken naar zijn vrienden.

THOMAS

Het was nooit onze keuze dat dit ging gebeuren! Het was nooit onze wens! Je moet het achter je laten!

De stille gast sluit de doorgang van de tent en reageert niet meer op wat er tegen hem gezegd wordt.

NICK

Het was nooit onze bedoeling- We konden niets- Fuck!

Nick slaagt agressief naar de lucht. Thomas legt zijn hand op de schouder van Nick die net op zijn knieën gezakt is en gebaart dat ze beter vertrekken. Nick zijn ogen kunnen niet van de tent getrokken worden, maar plots gaat Thomas er tussen staan terwijl hij Nick recht helpt.

THOMAS
(fluisterend)

Kom... Er is hier niets meer voor ons...

Een traan glijdt over de wang van Nick, maar ook hij weet dit. Ze staan recht, doen hun rugzakken aan en vertrekken. De camera toont bovenaanzicht wanneer ze het kamp verlaten en de eenzame tent zonder licht overblijft. Wanneer de twee mannen verdwijnen uit het beeld, dooft het kampvuur ook langzaamaan uit. De camera daalt en laat de assen zien die ook langzaamaan onzichtbaar worden. Het donker heerst over de scene zonder het licht van de mannen en we zien de stille gast niet meer terug.

FADE OUT IN BLACK TO:

EXT. ROTSEN - MIDDAG

Het beeld verandert van zwart naar volledig wit, alsof het licht net gewonnen heeft van het duister. De twee mannen komen het bos uit en de zon brandt. De camera zweeft over hun gezichten en hun ogen zijn gesloten. Blijheid valt van hun lichaam af te lezen. Opgelucht zijn ze dat ze eindelijk het bos uit zijn. Ze kijken in het rond en bepalen een route die omhoog gaat. Grote rotsen liggen op hun pad en van de ene rots springen ze naar de ander terwijl de spleten tussen de rotsen groot zijn. Hun zakken zijn al aanzienlijk minder zwaar geworden en hun gezichten hebben al rimpels gekregen. Ook hun

jonge, gespierde armen zijn al minder gespierd geworden. Ze horen roefvogels boven zich en kijken even. Cirkels vormen de vogels boven de twee mannen, maar bang zijn ze niet. Zonder nog een keer te kijken, wandelen ze verder. Nick springt als eerste en steentjes rollen onder zijn voeten verder. Thomas volgt en een vogel kraait. Het is nog steeds stil, maar langzaam verandert het gezicht van Nick. Hij springt naar de volgende rots waar steentjes weeral rollen wanneer hij landt. Thomas volgt in stilte en ze wandelen verder. De zon brandt op hun huid en het gezicht van Nick wordt plots agressief. Nick springt weer en steentjes rollen. Zijn gezicht verslapt weer even voordat hij begint te praten.

NICK

Wauw, wat hebben we allemaal al meegemaakt hé...

Thomas springt ook, maar geen steentjes rollen bij hem. Een vogel kraait voordat Thomas antwoordt.

THOMAS

Ja, een serieus pad ligt echt al achter ons...

Ze wandelen naar de volgende spleet.

NICK

Ja en veel vrienden en familie liggen ook al achter ons... Steentjes rollen weer wanneer Nick springt naar de volgende rots terwijl Thomas nog even blijft staan. Een vogel kraait.

THOMAS

Man, we hebben net een aanval op ons leven overleefd... We hebben net gevochten voor ons doel. Is dat niet wat telt? Is dat niet wat ons instinct ons beveelt te doen?

Nick draait zich om en kijkt een beetje boos naar beneden in de ogen van Thomas.

NICK

We hebben net drie van onze beste vrienden achtergelaten en jij denkt nog steeds dat het leven loopt zoals het moet... Je denkt nog steeds dat je leven meer waard is dan die van de rest... Je bent bang om achter je te kijken. Je vreest wat het verleden je aan probeert te leren. Je sluit je ogen voor de waarheid die ze je probeert duidelijk te maken...

Nick draait zich weer om en wandelt voort, maar Thomas is nog niet klaar met praten. Een vogel kraait weer en Thomas springt naar de rots waar Nick op staat.

THOMAS

Zeg het me dan... Roep het naar mij zodat ik het niet meer kan negeren! Benoem het zodat ik het niet meer kan ontwijken!

Zweet loopt ondertussen van Nick zijn voorhoofd en de camera ziet het tussen twee spleten vallen in het duister. Nick draait zich terug om naar Thomas en de camera laat de ruimte tussen de twee duidelijk zien. Het zijn twee uitersten die op een rots staan om elkaar in toom te houden.

NICK

Je kan niet altijd verwachten dat de rest de klap wel opvangt! Je moet zelf leren vechten! Het is altijd iemand anders die de val voor jou neemt en het is al zo voor veel te lang... Je acht jezelf beter dan de rest omdat steeds het geluk achter je staat. Steeds is het God die over je schouder toekijkt, terwijl de rest voor zichzelf moet vechten! Je hebt alleen maar je eigen doel voor ogen en de meningen van de rest maken niet uit. Je vergooit ze alsof het zaden zijn die zullen doen groeien, maar je vergeet de menselijkheid van anderen te aanvaarden!

De camera komt naar Thomas zijn gezicht die nu ook boos is geworden. Elk woord dat Nick zei, raakte hem in het hart en het is hem duidelijk geworden dat hij zal moeten vechten.

THOMAS

Menselijkheid?! Menselijkheid! Er is geen God die de mensheid beschermt! Altijd bouw ik alles van de grond op en het zijn jullie die niet begrijpen hoe dat moet! Niets is me gegeven en alles moet ik zelf nemen, zelf veroveren! Mijn leven is een strijd voor stabiliteit en vooruitgang... Is dat geen menselijkheid dan?! Willen uitvinden en ontdekken is geen barbaarsheid, het is juist dat waarvoor mensen er zijn! Ontstaan uit evolutie, zijn we er om het eeuwige proces voort te zetten! Er is geen maker die ons een handje toereikt wanneer het moeilijk gaat... Ik bedoel, kijk naar ons! Verloren lopen we hier, maar een doel houdt ons gefocust! Er is niemand en niets rondom ons om ons te verplichten te dromen. Een droom waarmaken is juist waarvoor we leven! Een ideaal behalen is waarvoor we bestaan!

NICK

En doden mogen er aan je voeten liggen, zolang je je doel behaalt?

THOMAS

Over lijken zal ik lopen om mijn utopie te bereiken!

NICK

Niet alles is om te overwinnen, Thomas... Deze berg staat hier niet om te overmeesteren... We leven om te genieten, te lachen en om elkaar en de vriendschappen te koesteren. Waar komen we terecht als we ervoor kiezen om niet meer rondom ons te kijken? Hoe kunnen we onze vreugde delen met de wereld, als we het niet nuttig vinden?

Thomas kijkt naar de grond en vermijdt oogcontact. Van zijn gezicht is af te lezen dat wat Nick zei misschien wel klopt. Hij ziet nog steeds zijn waarheid als het ultieme, maar plots is er wel ruimte gekomen voor een andere gedachtegang. Thomas wandelt naar Nick toe om een hand te geven, maar hij slaat het weg en geeft hem een knuffel. Een band lijkt er te ontstaan tussen twee uitersten. Nick slaat Thomas eens plezierig op zijn schouder en Thomas neemt Nick zijn hoofd vast. Op een plezierige manier eindigen ze op de grond en beiden beginnen ze te lachen. Ze kijken naar de roofvogels recht boven hen en de zon voor hen. Het licht lacht hen toe. De twee mannen kijken hoe de roofvogels in cirkels blijven vliegen boven hen, als een soort hypnose. Het brengt rust na een moeilijke, duistere periode.

SMOOT CUT TO:

EXT. ROTSENKAMP - VALAVOND

De twee mannen kijken nog steeds naar de lucht, maar ondertussen hebben ze hun tenten al opgezet. Een beeld van het kamp op een rots krijgen we even te zien met de ondergaande zon schijnend op de achtergrond. De silhouetten hebben zich net recht gezet en ze kijken naar elkaar terwijl ze klinken met hun bierflesjes. De zon zakt verder en de paar wolken die in de lucht hangen krijgen allemaal andere kleuren. Van roos gaat het naar oranje en geel, blauw en uiteindelijk gewoon zwart.

NOG ONBEKENDE STEM (V.O.)

Gesprekken hadden plaatsgevonden. Woorden werden uitgewisseld en banden werden gecreëerd. Een vriendschap die nooit zou mogen overleven, bleek juist de sterkste van ze allemaal te zijn. We haalden het beste uit elkaar naar boven, door juist datgene te bespreken waar iedereen van wegloopt. Het waren elkaars fouten en imperfecties die te boven kwamen en waar elk gesprek een nieuwe oplossing creëert, ontstaat er een openbaring voor iedereen. Was het door de gedachten van twee mannen dat alle onvolmaaktheden van de mensheid besproken

werden? Kon er een connectie ontstaan tot in de eeuwigheid tussen het goede en het kwade? Bestaan er wel zo'n termen als we praten over twee menselijke wezens en geesten? Oh, tijd leek ons gunstig. Genot leek me te ontstaan door deze gesprekken. De glimlachen en gedachten werden gedeeld en ze werden met open armen ontvangen. Het was onder de zakkende zon dat we onszelf niet meer alleen terugvonden. Het was door het licht van de hemel dat we eindelijk elkaar konden zien. Het lijkt me nog steeds een licht te zijn dat de mensen hebben gefabriceerd. Wij hebben de stralen gemaakt en we kunnen alleen maar hopen dat we ze niet hebben verzonnen...

Wanneer de wolken zwart worden en de laatste zin gezegd wordt, wordt het beeld ook volledig donker.

FADE OUT IN BLACK TO:

EXT. ROTSENKAMP - OCHTEND

De zon hangt laag, terwijl ze de tent afbreken. Hun kampvuur laten ze branden wanneer ze verder vertrekken op hun weg naar de top. De camera stijgt op en laat ze in de verte zien, terwijl ze verder wandelen richting de sneeuw.

CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

Geen zon is meer te bekennen. Thomas en Nick hebben dikkere kleren aangetrokken en door een lichte sneeuwstorm, zien ze alleen elkaar en wat stenen rond hen. Een bril zet Thomas op en Nick volgt zijn voorbeeld. Wandelstokken nemen ze vast om door de sneeuw te kunnen wandelen. De wind zit tegen en de sneeuwvlokken vliegen hard tegen hun gezicht zodat het al snel rood wordt. Ondertussen zien ze er echt uit alsof ze op Antarctica zitten. Hun omgeving bevindt zich volledig in ijs en sneeuw en ze zien steeds minder van hun omgeving, terwijl ze voortwandelen. Moedig lijken ze te zijn. We verliezen oog op tijd. Sprongen lijken we te maken, terwijl we beelden te zien krijgen van hun voetstappen die verdwijnen, hun vermoeide gezichten die ondertussen al veel ouder zijn geworden en hun zicht dat steeds minder en minder wordt. Op een gegeven moment schuift Nick uit en hij blijft op de grond liggen.

NICK

Thomas? Thomas, misschien is het een goed idee om te stoppen...
Thomas bukt zich om zo te kunnen praten.

THOMAS

Maar ik voel het! We zijn er bijna... Het kan niet anders. Het is alsof ik de zon boven de wolken al kan voelen branden op mijn tedere huid... Sta op!

Thomas waant zich al als een winnaar, terwijl Nick vast zit in zijn beperkte blik van de realiteit. Thomas steekt zijn hand dromerig uit, maar Nick neemt het vast en trekt hem naar beneden om hem terug te trekken naar het heden.

NICK

Thomas! We moeten stoppen. Mijn benen... Ik voel ze niet meer. Bevroren zijn mijn handen en aangezicht... Het is tijd om te rusten! Morgen zal het gedroomde moment ook nog voor ons klaarliggen.

Thomas kijkt teleurgesteld naar Nick, maar ziet dat hij helemaal afgemat is. Hij doet zijn rugzak af en Nick ziet het als een toegeving. Thomas zakt op zijn knieën en doet zijn zak open om de tent op te zetten. De camera komt even op het gezicht van Thomas die met gekke ogen even naar Nick kijkt, terwijl hij een kleine zaag bovenhaalt. Nick schrikt en voor een seconde lijkt het alsof Thomas zijn ergste zonde gaat begaan, maar hij staat weer op en wandelt weg in de sneeuwstorm. Zijn zak blijft achter en we kunnen alleen maar denken dat hij hout gaan halen is.

CUT TO:

INT. TENT - AVOND

De twee mannen zitten in de tent en houden twee stokken vast die naar het kampvuur voor de tent leiden. Ze zijn nog steeds warm gekleed, maar er is wel al een laag kleding af. Ze praten niet met elkaar en het lijkt alsof Thomas diep in zijn gedachten zit. Nick daarentegen wil een gesprek starten. Ondertussen merken we op dat de stemmen ook al verouderd zijn en wat zachter klinken, minder ruw en jeugdig.

NICK

Wauw hé, we zijn er bijna. Alles is dan toch niet voor niets geweest... Morgen het laatste spurtje en we zullen eindelijk deze berg achter ons kunnen laten.

THOMAS

Het is de zoete smaak van overwinning die ervoor zal zorgen dat we zacht zullen slapen vannacht.

Thomas vult even achter zijn rug twee bekertjes met wodka.

THOMAS

Vanavond eten en drinken we voor onze laatste keer als minderwaardigen. Een pad hebben we afgelegd, vol vechten en overwinningen. We zijn strijders geworden! Laat ons drinken daarop!!

Ze drinken en Thomas kijkt heel goed of Nick ook wel drinkt. Ze nemen hun stokken binnen de tent en ze beginnen met het eten van hun laatste avondmaal als strijders. De camera vliegt uit de tent over het vuur dat geteisterd wordt door de zware sneeuwval.

FADE OUT IN BLACK TO:

INT. TENT - ONBEKEND

De camera toont alleen het gezicht van Nick die net wakker wordt. Hij wrijft in zijn ogen, rekt zich uit en wanneer hij naast zich kijkt, ziet hij Thomas niet liggen. Onmiddellijk gaat hij recht zitten en dan ziet hij dat de kleren van Thomas er ook niet meer liggen. Hij doet snel wat kleren aan en we horen hem stilletjes schelden. Hij ritst de tent open en we zien dat Thomas ook daar niet is. Hij heeft het kampvuur gedoofd en zijn rugzak meegenomen. Hij begint zich klaar te maken om te vertrekken, maar hij laat de tent staan...

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

De camera toont Thomas zijn gezicht dat er oud en verwrongen uitziet alsof hij kwaad is. De camera gaat uit zijn gezicht en toont dat hij stevig aan het wandelen is. Sneeuw en ijs hangen aan zijn gezicht door de harde sneeuwstorm die bezig is. Zijn blik is beperkt tot de grond net voor zich, daarom dat hij ook naar beneden kijkt. Zijn voeten zijn maar net zichtbaar. Hij wandelt verder en verder in een soort trance en op een gegeven moment zien we dat er bevroren lijken van wandelaars liggen, maar hij heeft er geen aandacht voor. Niet meer dan een snelle blik zijn ze hem waardig. Zijn ogen puilen een beetje uit, alsof de koude hem stevig te pakken heeft. Hij trilt en zijn gezicht ziet paars.

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

De camera is weer bij Nick die ook begonnen is met wandelen. Al wandelend doet hij zijn bril aan en nog een extra sjaal. Ook zijn gezicht is oud, maar hij is niet bepaald in een trance. Ook is hij niet echt boos, maar eerder teleurgesteld in zijn vriend die hem verlaten heeft. Nick begint te lopen en

de camera blijft hangen en al snel zien we hem niet meer. Het beeld blijft even wit, terwijl we weer een stem horen.

NOG ONBEKENDE MAN (V.O.)

Net zoals het menselijke lichaam vergaan vriendschappen. Het is nu eenmaal de natuurlijke gang van zaken. Uiteindelijk neemt de aarde terug wat hij gegeven heeft. Het is alsof we ons eigen vlees en bloed niet bezitten. Agh, bezitten, weeral een typisch menselijk woord... Hebzucht is de grootste drijfveer van ze allemaal. Nee, nee, niet vriendschap! Nee hoor, zelfs de puurste vorm van liefde kan niet onderduiken voor het monster dat men menselijkheid noemt... Ze is dan ook geen uitzondering op deze eeuwenoude wet van de wereld. Maar! Wat vele mensen vergeten is dat kameraadschap ook ten onder kan gaan in de miserie van een moment. Ze kan zinken als een boot geraakt door de torpedo van afschuw en realiteit. In het sluiten van onze ogen kan het plots gebeurd zijn! Maar al te vaak is het een bom van de werkelijkheid die onbreekbare banden, weet te verbreken. Het gebeurt te vaak dat de oneindige verbondenheid verloren gaat door de emotie van haat! Het is werkelijk haat dat ons stuurt. Geen controle hebben we over onszelf als hij in de buurt is. Het is hij die de torpedo afschiet. Het is mouterij! Oh, wat zijn we onmenselijk in onze menselijkheid soms... Want het zijn de menselijke emoties die onmenselijk doen handelen! Of zijn deze gruwelijke handelingen dan ook juist het meest menselijke van doen? Zijn onze laagste en ergste momenten de enige keren dat we echt onszelf tonen?

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

We komen uit het wit terwijl er nog wordt gepraat. Het is het gezicht van Thomas dat in beeld komt. Ondertussen is zijn baard teruggekomen en we zien ondertussen uit de ogen van Thomas bevroren rugzakken liggen op de grond, maar hij stapt erover. Geen seconde handelt hij naar wat hij ziet. Het enige wat in zijn hoofd omgaat, is het verlangen om de top te bereiken. Alleen oog heeft hij voor zijn doel. Het spreken stopt en we zien plots een figuur komen langs achter. De figuur duwt Thomas op de grond. De onbekende is volledig in het zwart gekleed en angst is af te lezen van het gezicht van Thomas. Tot plots de man zijn masker naar beneden trekt.

THOMAS

Kevin?!

Kevin is duidelijk herkenbaar en Thomas is volledig in de war. Hij slaat zijn hand voor zijn ogen, maar Kevin trekt het weg.

KEVIN

Sluit je ogen niet voor de werkelijkheid die voor je getoond wordt! Hij wordt je voorgesteld en nog wil je hem negeren!

Kevin trapt Thomas tegen zijn gezicht, waardoor hij bloed in het sneeuw spuugt. Hij probeert zijn hand op te steken, maar die wordt neergeslagen.

KEVIN

Kijk naar mij!!

Kevin trekt zijn kleren open en we zien zijn wonden...

KEVIN

Kijk wat je mij hebt aangedaan!

THOMAS

Kevin, wat heb- ik heb je toch niets misdaan...

KEVIN

Jij hebt alles gedaan... Je negeert steeds de feiten die je aanwijzen als schuldige. Jij schijnheilige klootzak!! Ontwijk mij niet!

Kevin pakt Thomas zijn hand vast en duwt die in zijn wonden die terug open zijn gegaan. Bloed loopt er langzaam uit, maar nog steeds heeft Thomas een blik van ongeloofwaardigheid. Een traan glijdt over zijn wang. Thomas begint met praten, maar heel stil en precies om zichzelf te overhalen van zijn waarheid.

THOMAS

We- we hebben niets misdaan. Ik heb niets on- onwaardig gedaan... We- ik deed wat ik moest doen...

Nu kijkt hij terug in de ogen van Kevin.

THOMAS

Ik heb gedaan wat juist was!

Nu spreekt Kevin stil en met tranen in zijn ogen.

KEVIN

En dat was mij achterlaten...

Met tranen glijdend over zijn wangen en vallend op de grond, staat Kevin daar. Thomas sluit zijn ogen en ook het beeld wordt zwart. Het bonken van Thomas zijn hart horen we en na een paar seconden opent hij zijn ogen weer. Kevin is weer weg.

De camera gaat achteruit en weer wordt het beeld wit, terwijl Thomas op zijn knieën zit.

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

We zien Nick die loopt, maar plots stilstaat. Er is een soort splitsing. In de war staat hij stil met niets anders in zijn handen dan het bevroren drinken dat hij in zijn haast had vastgenomen. Zijn ogen dwalen rond, terwijl zijn blik zoekt naar de juiste weg naar de top. Hij kiest een richting tot hij zich plots omdraait en roept. Waarna hij zich bukt en plots bloed op de grond ziet. Zijn ogen staan terug wijd open alsof hij terug volledig wakker is. De camera zoomt verder in op het bloed.

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. SNEEUWVLAKTE - ONBEKEND

Thomas ziet er volledig afgemat uit, maar plots wordt de storm minder. Hij steekt zijn neus omhoog en begint te lopen. Hij gooit zelfs op een gegeven moment zijn rugzak op de grond en laat die achter. Hij loopt steeds verder voor de camera uit en de camera kan hem niet volgen tot hij niet meer te zien is. Op dat moment schiet de camera door de mist en sneeuwstorm door en komen we op een top aan.

EXT. TOP - MIDDAG

De zon schijnt fel en Thomas blijft er staan om de lichtstralen op te nemen. Zijn gezicht weerspiegelt alleen maar voldaanheid. Hij sluit zijn ogen weer om alleen maar de warmte te voelen op zijn huid. De rimpels zijn duidelijk te zien en Thomas is nu zeker even oud als Stan was. Wanneer Thomas zijn ogen weer opent, zien we plots dat hij niet tevreden is. Er is een leegte die niet gevuld is. Zijn verwachtingen waren te hoog. Hij heeft zijn doel bereikt, maar voelt geen totale voldoening. De camera blijft op zijn lege ogen staan en zijn glimlach die er even was, verdwijnt als sneeuw voor de zon. Hij zet zich neer en slaat zijn handen voor zijn ogen. De camera blijft op hem gericht en hoewel de zon schijnt, worden de kleuren weer donkerder. Het beeld wordt zwart voor een paar seconden en komt dan terug met een close-up van Thomas. Zijn ogen zijn gesloten en we zien blauwe lucht en de zon achter zijn hoofd. De camera gaat steeds verder naar achteren terwijl Thomas traag zijn ogen opent en er een glimlach verschijnt. We zien plots dat hij op de rand van een klif staat. De camera springt naar zijn voeten die kantelen en het beeld wordt dan plots zwart.

CONTINUOUS CUT TO:

EXT. TOP - NAMIDDAG

De camera komt uit het gezicht van Nick. Terwijl dat de camera verder naar achteren gaat zien we dat ook hij neerzit waar Thomas zat. De zon schijnt fel, maar nu zijn de donkere kleuren niet te bekennen. Nick begint te praten in een cassette recorder wanneer hij zijn ogen opendoet en we herkennen perfect zijn stem in de vorige voice-overs.

NICK

Zo ziet een normaal mens alles behalve wat net voor zijn neus hangt. Oh, wat een zonde! Wel de grootste van ze allemaal!

Wanneer motivatie je enige duwkracht is, dan verlies je jezelf. Blind kunnen de ogen van een mens zijn! Oh, menselijk is het om blind te zijn voor wie we liefhebben... We trachten eeuwige roem te vinden op onze weg naar ons eindeloze doel, maar missen het door de mist in onze eigen kop. Het is een gevecht om het pad te ontrafelen, maar zelfs na vechten kan je verdwaald geraken. De bomen verhullen de stenen en zelfs in je diepste vindt je geen uitweg... Het is gruwelijk wat de natuur ons aandoet, alsof het een selectie is. Het is wild wat van ons verwacht wordt! Nu eindig je hier. Het is met lege handen dat ik hier zit. Een vol hoofd stoort de rust die me eindelijk gegund wordt. Oh, ik begrijp Thomas. Met pijn in mijn hart voel ik wat hem geduwd heeft. Zijn emmer liep over na de laatste druppel... Het moest de onweerlegbare leegte zijn geweest! Je eindigt hier zo stil. Zon en licht op het gelaat, maar de duistere gebeurtenissen teisteren je nog steeds. Oh, waar kan men rust vinden met deze herinneringen? Is het wel degelijk uit pijn dat schoonheid ontstaat? Is het waar dat uit lijden perfectie ontstaat?

Nick stopt met praten en de laatste woorden wringen. Hij sopt de opname en staat recht om in de verte te kijken. Hij laat de cassette vallen en wandelt naar de rand terwijl hij even naar beneden kijkt. Niets valt er te zien. Wanneer Nick zich weer omdraait om aan zijn afdaling te starten als een oude man, gaat de camera naar achteren. Steeds verder en verder gaat de camera naar achteren tot er plots een grot zichtbaar wordt. We zien een man in de opening staan en de camera daalt en vliegt naar hem. We herkennen het hoofdpersonage die verbaast voor zich uit staart. De camera vliegt hem voorbij in de grot.

CUT TO BLACK:

THE END